

Kultur / **Bøger**

Tilbage til fremtiden

ANMELDELSE / 19.06.17

Der er smæk for skillingen, men desværre ikke så meget andet. Trods lovende takter lykkes det aldrig helt for Søren G. Mosdal at gøre sin fremtidsfortælling interessant og Metrozone virker i al for lang tid som

optakten til et fedt sci-fi-brag. Desværre forløser tegneserien ikke potentialet og ender i stedet som en hæsblæsende men halvkvædet genrehyldest.

Felix Rothstein

I år 2027 er jordens vejrsystemer brudt sammen, hele storbyer er druknet og mennesker i titusinder lever under jordet, fanget i et oversvømmet metrosystem. Sådan ser nærfremtid dystopien i hvert fald ud i Søren Glosimodt Mosdals seneste tegneserie *Metrozone*, hvor den unge pige Nikki pludselig bliver en del af oprøret mod den tyranniske Præsident Plutkos og hans biomekaniske soldater – mens hun samtidig skal forsøge at redde sin bror.

Metrozone minder om de actionmættede introsekvenser man kender fra Hollywood. Det hele starter med et brag, og så kommer vi til den større historie. Lige om lidt kommer handlingen, fornemmer man. Lige om lidt begynder historien at blive foldet ud. Det gør den bare aldrig rigtigt i *Metrozone* og hele tegneserien står tilbage som et tilløb, der ender i et snublende fald på tuden.

Selvom handlingen i *Metrozone* ligger ti år ude i fremtiden, har Søren G. Modal hentet størstedelen af sin inspiration i 80'ernes populærkultur og science-fiction-forestillinger og kocht det sammen til én kitschet hyldest, hvor arkadespil og virkelighed smelter sammen. Den druknede storby Aurinko udfolder sig nærmest som én stor spillehal – eller måske endda som en gigantisk pinballmaskine. Hovedpersonen Nikki er en del af en lille undergrundsklike i det ellers gennemkontrollerede samfund, der bliver holdt fast i konstant frygt af Præsident Plutkos propaganda. Nikki og hendes venner søger tilflugt i spillehallernes mørke, men da hendes forsvundne bror pludselig dukker op som halvreformert biomekanoid i ledtog med oprørske neotempelriddere (!) ramler det hele sammen i rå vold, flammekastere og menneskejagt. Og som *Metrozone* skrider frem, bliver spillemaskinens futuristiske motorcykler og de laserskydende *power fist*-handsker i stigende grad en del af virkeligheden. Men kan Nikki være sikker på at virkeligheden nu også er virkelig? Eller er det hele måske *virtual reality*?

Metrozone foregår i et fremtidsscenario, men tegneseriens temaer som klimakatastrofe, autoritære magthavere, religiøs fanatisme og robotsyret overvågning er i den grad også aktuelle netop nu. Desværre slår Søren G. Mosdal kun temaerne an, og ingen af dem kommer for alvor til at blive relevante eller prægnante. Og det er synd, for perspektiverne i en dystopi, der kun lige ligger på den anden side af diverse 2025-planer, er både skræmmende og fascinerende.

Søren G. Mosdal er ellers en af de mest markante navne på den danske tegneseriestscene med sin kantede og næsten aggressive streg, der altid er let at genkende. Sammen med forfatter Jacob Ørsted lavede Mosdal den punkede *Rockworld*-trilogi som en flabet satire over Københavns undergrundsmusikmiljøer og hans vikingepos *Fimbulvinter* fra 2014 er både monumentalt imponerende og blodsprøjtende barskt. Senest bidrog han dog til det mislykkede tegneserieremake af Henrik Lists gonzobog *Pussyland*. Og uheldigvis fortsætter Søren G. Mosdal alt for langt fra topformen med *Metrozone*.

Og i det hele taget har Søren G. Mosdals tegneserie nogle helt grundlæggende problemer med strukturering og læsbarhed i sin billedfortælling. Flere gange i løbet af serien virker sidernes forløb hakkende med perspektiver og vinkler, der ulogisk følger hinanden fra rude til rude, som på siderne, hvor Nikki møder sin cyborgbror: på blot tre sider får Søren G. Mosdal vendt de to figurer om mod hinanden hele fire gange uden at de hektiske og forvirrende perspektivskift giver nogen mening. Det virker mest af alt ugenemtænkt.

Visse steder fungerer billedfortællingen i *Metrozone* dog og enkelte tegninger – et lyn over en Spreckelsen-agtig triumfbue, et nærbillede af vilde rotter – gør indtryk. Og især en stor halvsidestegning, hvor gruppen af oprørske tempelriddere oversvømmes af rustent-gulligt vand – og en efterfølgende side, hvor de holder krigsråd og lufttørrer i bare underhylere – er blandt bogens mest vellykkede, både hvad angår komposition og stemning.

Men alt for ofte er figurerne ganske enkelt ikke godt nok tegnet. Hovedpersonen er nærmest fastfrosset i det samme let vrantne ansigtsudtryk og generelt bevæger figurerne sig i akavede og uodynamiske ryk, som om de hele tiden er lidt i ubalance. Og de hidsige neonfarver på sort, glittet papir spiller, trods de tydelige rødder i videospil og klassiske 80'er-film som *Escape from New York*, *Tron*, *The Terminator* og *RoboCop*, ikke helt sammen og forstærker indtrykket af en uinspireret og uengageret tegneserie, der er fanget i fortidens forestilling om fremtiden. Og det er særligt frustrerende, når nu Søren G. Mosdal har niveau til så meget mere.

FAKTA

Søren Mosdal,
Metrozone, er
udkommet på
Fahrenheit

